

[I. A. Hansen.]

kere Indtryk paa Socialdemokraterne her i Landet, eftersom denne Politiker er konservativ, men et Par Dage efter, at den svenske Udenrigsminister havde fremsat denne Udtalelse, skete der det, at et dansk Blad, „Nationaltidende“, spurgte forhenværende Statsminister, Lederen af det svenske Socialdemokrati, Hjalmar Branting, hvad han mente om denne Tale af Udenrigsminister Marks von Würtemberg, og Branting svarede dertil:

„Jeg maa give vor Udenrigsminister Baron Marx von Würtemberg Ret i, at isoleret Afrustning ikke vil være gavnlige for Trygheden eller den almindelige Afrustnings Sag.“

Saa blev der af Bladet spurgt:

„Har der i Genève gjort sig nogen Stemning gældende for isoleret, fuldstændig Afrustning?“

hvortil Branting svarede nej, og det sidste Spørgsmaal, der blev stillet, var dette:

„Tør De som svensk Statsmand vove at tage Ansvaret for fuldstændig Afrustning i Sverige?“

Dertil svarede Branting:

„Nej, jeg tror, at det vil være muligt at indskrænke de militære Udgifter, men til mer end en Nedsættelse af disse Udgifter vover jeg ikke at gaa.“

Der er mange flere Navne med en verdenskendt Klang til Raadighed for os, men jeg skal standse med de Statsmænd, som dels den højtærede Forsvarsminister, dels jeg nu i Dag har nævnt. Statsmænd fra smaa Lande som vort vidner imod det ærede Medlem Hr. L. Rasmussens Opfattelse af, hvad der maa anses for at være et Lands Pligt, naar det staar som Medlem af Folkenes Forbund og kræver at blive delagtigt i Folkenes Forbunds Rettigheder. Som med een Mund vidner disse Politikere, hvad Partifarve de end har, at de ærede Medlemmer Hr. L. Rasmussen og Hr. P. Munch er komplet paa Vildspor og ganske har misforstaaet Folkeforbundspagten, naar de mener, vi kan snyde os fra de Byrder og Pligter, som andre Stater paatager sig.

Jeg vender tilbage til det ærede Medlem Hr. L. Rasmussens Forhandlingstilbud til Venstre — det, jeg herom har at sige til det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, gælder ogsaa det ærede Medlem Hr. P. Munch. De siger, at de vil forhandle om en Militærordning, men det skal være en Ordning, der fornægter alle Kampopgaver og holder sig udelukkende til Bevogningsopgaver. Der er fra flere ærede Talere i

Gaar og i Dag, fra det ærede Medlem Hr. Parkov, det ærede Medlem Hr. Holstein og den højtærede Forsvarsminister, givet Svar paa den taagede Forestilling, dette er Udtryk for. Hvad er Bevogningsopgaver? Hvad er det at konstatere Neutralitet? Hvad skal man gøre med Neutraliteten, naar man har konstateret den? Naar man har konstateret, at den er brudt, hvad skal man saa stille op? Skal man meddele den eventuelle Angriber, at nu er han noteret, nu kan han vente sig? Hvad kan han vente, og af hvem kan han vente sig noget? Vente sig noget af os, af Danmark? nej, vi maa ikke gøre mere ved den Sag, vi maa ikke kæmpe, vi skal bare bevogte, bevogte og notere. Hvem kan han da vente sig noget af? Af Folkeforbundet? Vi har nylig gennem de Citater, jeg har tilladt mig at læse op, set, hvad ledende Mænd i Folkeforbundsarbejdet mener om den Stat, der ikke vil løfte en Finger for at værne sin egen Rede. Jeg ved ikke, hvad en Angriber kan vente af et forsvarsnægtende Danmark, men Mænd som Benes, Vandervelde og Hjalmar Branting har fortalt os, hvad et forsvarsnægtende Danmark kan vente af Folkeforbundet. Det er ikke Hjælp, ikke Anseelse, det kan vente; det er en kold Ryg og saa i øvrigt Ringeagt. Der er ogsaa før under denne Forhandling stillet det Spørgsmaal til de ærede Medlemmer, der forlanger, at vi kun skal varetage Bevogningsopgaver: Hvad skal vi da med et militært Apparat overfor saadanne Opgaver? Hvad skal vi med Torpedobaade, Flyvemaskiner, Undervandsbaade og Kanoner, hvad skal vi med det, naar man kun skal bruge det til at konstatere og notere? Nogle Toldjoller og enkelte Flyvemaskiner skulde synes at være tilstrækkelige overfor denne Opgave.

Endelig er der jo ogsaa her i Dag — jeg skal ikke komme meget ind paa det — klart paavist, hvordan de ærede Medlemmer, som taler om Bevogningsopgaver, og hvordan det ærede Medlem Hr. P. Munch som Forsvarsminister opfattede det danske Forsvars Opgave under Krigen. Der er i Dag fremdraget den berømte Instruks til Flaaden af 1. August 1914, som gaar ud paa, at overfor en Landgang har man at bruge alle til Raadighed staaende Midler. Nu siger det ærede Medlem Hr. P. Munch, at det er jo en typisk Politio- og Bevogningsopgave. Ja, jeg vil nok sige, at hvis det ikke er en Kampopgave, at man overfor en Angriber, der gør Forsøg paa at gaa i Land paa dansk Søterritorium, skal bruge alle til Raadighed staaende Midler,